

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμούς μητρός σου ἵνα
σέβων γὰρ χαρίτων ἐξῆ σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιδὸν χρύσειον περὶ σὸν τραχὺ λφ.»
Ἱεραροῦσία Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοδόραου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΪΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν 'Αθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

Ἐν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει ταύτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Πραξένοις.

ΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἐχον ἤδη παρέλθει πολλὰ ἔτη, ἀφοῦ ὁ Ἄβραάμ κατῴκει εἰς τὸν ἔρημον τοῦτον τόπον μετὰ τῆς γυναίκος του Σάρρας καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του Λῶτ, ὅστις ἔγεινεν ἐπίσης ἀρχηγὸς μεγάλης οἰκογενείας· τότε δὲ ἐπειδὴ ἠῤῥησαν τὰ ποίμνια, καὶ αἱ βόσκαὶ δὲν ἤρκουν πρὸς τροφῆν των, ἠγέρθη μεγάλη φιλονεικία μεταξὺ τῶν ποιμένων τοῦ Λῶτ καὶ τοῦ Ἄβραάμ, τῶν ὁποίων τὰ ποίμνια ἔως τότε ἔβοσκον ὁμοῦ, καὶ ὁ Πατριάρχης εἶπεν εἰς τὸν ἀνεψιόν του. « Διὰ ν' ἀποφύγωμεν εἰς τὸ ἐξῆς τοιαύτας ἐριδας μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν μας, κάλλιον εἶναι νὰ χωρισθῶμεν, ὥστε τὰ ποίμνιά σου καὶ τὰ ἰδικά μου νὰ δύνανται νὰ βόσκωσιν εἰς χωριστὰ λειβάδια· ἔκλεξον λοιπὸν ποῦ θέλεις νὰ κατοικήῃς, καὶ ἐγὼ κρατῶ τὸν τόπον, ὁ ὁποῖος εἰς σὲ δὲν ἀρέσκει. »

Ὁ Λῶτ ἔπρεπε νὰ εἶπῃ εἰς τὸν Ἄβραάμ, ὁ ὁποῖος ἐφῆρετο πρὸς αὐτὸν ὡς πατήρ, ταῦτα· « Θεῖέ μου, δὲν θέλω νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ πλησίον σου, καὶ θὰ ἐμποδίσω τοὺς ὑπηρετάς μου ἀπὸ τοῦ νὰ φιλονεικῶσιν εἰς τὸ ἐξῆς μὲ τοὺς ἰδικούς σου. » Ἄλλ' ἀντὶ νὰ εἶπῃ τοὺς λόγους τούτους πρὸς τὸν σεβάσμιον Πατριάρχην, ἐξέλεξεν ὁ ἀχάριστος οὗτος ἀνεψιὸς τὸν εὐφορώτερον τόπον, καὶ ἀπῆλθε νὰ κατοικήσῃ εἰς μίαν πλησιόχωρον πεδιάδα πρὸς Ἀνατολάς, ποτιζομένην ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, ἣ ὁποία ὠνομάσθη ἔπειτα Πεντάπολις, δηλαδὴ « τόπος τῶν πέντε πόλεων. » Διότι τῶντι τόσαι πόλεις ἐκτίσθησαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ ἀρχαιότεραι ἦσαν τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρά. Εἰς δὲ τὴν πρώτην τῶν πόλεων τούτων κατώκησεν ὁ Λῶτ.

Ἐμεινε δὲ ὁ Ἄβραάμ εἰς τὴν Χαναάν, καὶ ὁ Κύριος παρηγορῶν αὐτὸν διὰ τὴν ἀχαριστίαν τοῦ ἀνεψιοῦ του ἀνενώσε καὶ πάλιν εἰς αὐτὸν ὄλας τὰς ὑποσχέσεις του καταφανέστερον· ὁ δὲ Λῶτ διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν Ἄβραάμ, μετανένησε ταχέως· διότι κατὰ πρῶτον μὲν κατέπολεμήθη ἀπὸ πλησιοχώρους βασιλεῖς, καὶ τὴν ἰδίαν σωτηρίαν του, διότι συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ αὐτούς, ὡς καὶ τὴν διατήρησιν τῶν ὑπαρχόντων του ἐχρεώσται εἰς τὴν σημαντικὴν βοήθειαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν μὲ τοὺς πολυαριθμούς ὑπηρετάς του ὁ ἀνεξίκακος Πατριάρχης. Θὰ ἰδῆτε εὐθύς, ὅτι διέτρεξεν ἀκόμη μεγαλείτερον κίνδυνον ἕνεκα τῆς κατοικίας, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξεν, ἀλλὰ καὶ τὸν κίνδυνον τοῦτον διέφυγε πάλιν διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ Ἄβραάμ.

Ἄλλὰ προηγουμένως πρέπει νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ἓνα ἄνδρα, περίφημον εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ὁ ὁποῖος ἐστάλη κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον διὰ νὰ εὐλογήσῃ τὸν Ἄβραάμ· αὐτὸς δὲ ἦτο ὁ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὀνομαζόμενος Μελχισεδέκ. Ἡ Ἀγία Γραφή δὲν μᾶς ἀναφέρει τίποτε οὔτε περὶ τῆς γεννήσεώς του, οὔτε περὶ τοῦ θανάτου του· ἀλλὰ μᾶς διηγεῖται περὶ μιᾶς μυστηριώδους θυσίας, τὴν ὁποίαν προσέφερον ὑπὲρ τοῦ Ἄβραάμ, περὶ τῶν δώρων τοῦ Ἄβραάμ πρὸς αὐτὸν χάριν εὐγνωμοσύνης, καὶ ὅτι εἶχε τὸ καύχημα νὰ ἦναι ἐντελής τύπος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τώρα πρέπει νὰ μάθητε, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Πεντάπολεως, οἱ ὁποῖοι ἀνῆκον εἰς τοὺς Χανααίους, ἦσαν τόσον κακοί, ὥστε μετὰ τινα ἔτη ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ πέμψῃ βροχὴν ἀπὸ θειάφιον καὶ πῦρ διὰ νὰ καταστρέψῃ διὰ μιᾶς τὴν αἰσχροὴν ταύτην γενεάν. Ἄλλὰ, διὰ νὰ προ-

φυλάξῃ τοὺς ἀθώους ἀπὸ τὴν ἐπικειμένην τιμωρίαν κατὰ τῶν ἐνόχων, δύο ἄγγελοι, ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, κατέβησαν εἰς τὰ Σόδομα, ὡς ὁδοιπόροι, καὶ ἐμβάντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λῶτ, εἰδοποίησαν αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ παρευθὺς ἀπὸ τὴν πόλιν μετὰ τῆς οἰκογενείας του, εἴαν ἤθελε νὰ σωθῇ, παραγγέλλοντες αὐτὸν συγχρόνως νὰ μὴ στρέψῃ διόλου πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅ,τι δὴποτε καὶ ἀνῆκουεν.

Ὁ Λῶτ ἐξετέλεσε τὴν συμβουλὴν ταύτην. Καὶ ἐνῶ δὲν ἐγνώριζε τίνες ἦσαν οἱ νέοι ἐκεῖνοι, καὶ ἠγνόει ὅτι ἦσαν ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ, ἔλαβε τὸν δρόμον μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του, καὶ ἀνεχώρησαν ὅλοι φέροντες μεθ' αὐτῶν πᾶν ὅ,τι πολυτιμότερον εἶχον. Μόλις δὲ εἶχον ἀπομακρυνθῆ ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ Σόδομα, ἤκουσαν αἰφνης ὀπισθέν των τρομερὸν κρότον, ὡς εἴαν ἐπιπτον πληθὸς κεραυνῶν διὰ μιᾶς εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Ὁ Λῶτ, ὅστις ἐνθυμεῖτο πολὺ καλὰ τὴν παραγγελίαν τῶν ὁδοιπόρων, δὲν ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀλλ' ἡ γυνὴ του, ἡ ὁποία ἦτο λίαν περίεργος, ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῶν φοβερῶν τούτων βροντῶν, καὶ στραφεῖσα εἶδε τὰ Σόδομα κατὰφλεκτα· ἀλλὰ διὰ τὴν παρακοὴν ταύτην ἐτιμωρήθη σκληρότατα, διότι εὐθὺς μετεβλήθη εἰς μίαν στήλην ἄλατος. Ὁ δὲ Λῶτ, ἀν καὶ λυπημένος διὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, καὶ φθάσας εἰς ἓν ὄρος, πλησίον μιᾶς πόλεως λεγομένης Σηγῶρ, κατώκησεν ἐκεῖ μετὰ τῶν θυγατέρων του, καὶ ἔγεινε πατὴρ μιᾶς πολυαριθμοῦ οἰκογενείας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξηλήθον λαοὶ ἐχθροὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀβραάμ.

Ἐκτοτε ὁ πλούσιος τόπος, ὅπου ἐκεῖτο ἡ Πεντάπολις, ἔγεινε μεγάλη λίμνη ὀνομαζομένη κοινῶς Νεκρὰ Θά-

λασσα, ἡ ἀσφαλτίτης λίμνη, διότι τὰ ὕδατά της εἶναι πικρὰ καὶ ἀνούσια, καὶ δὲν ζῶσιν εἰς αὐτά, εἰμὴ ὀλίγα ὀψάρια ἰσχνὰ καὶ κατάξηρα. Αἱ ὄχθαι τῆς θαλάσσης ταύτης, εἶναι σκεπασμέναι ἀπὸ λεπτὴν ἄμμον σακτόχρου, ὅπου δὲν βλέπει τις ἄλλα φυτὰ, εἰμὴ δενδρῦδιά τινα σπάνια καὶ ξηρά, διότι ὁ τόπος γέμει ἀπὸ ἄλας καὶ κατράμιον, ἐκ τῶν ὁποίων ἐμποδίζεται ἡ βγᾶστησις· οἱ δὲ ὀλίγοι ὁδοιπόροι, οἱ ὁποιοὶ ἐπισκέπτονται τοὺς ἀθλίους καὶ ἐρήμους τούτους τόπους, παρατηροῦσι καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη, εἰς τὰ ἐρείπια τῶν ἁμαρτωλῶν τούτων πόλεων, τὰ ἀνεξάλειπτα σημεῖα τῆς θείας δικαιοσύνης.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΣΟΤΑΙΩΤΩΝ.

Ὡς μᾶς ἀναφέρει Ἀθανάσιος ὁ Σταγειρίτης, συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τοῦ Μεγάλου Πύρρου, δεκατέσσαρας ὥρας μακρὰν τῶν Ἰωαννίνων, δηλ. τῆς πρωτεύουσας τῆς Ἠπείρου, ὑπάρχει ἐν ὑψηλὸν καὶ δύσβατον ὄρος ὀνομαζόμενον Σοῦλι, μὲ ὁμώνυμον κωμόπολιν. Πρέπει νὰ ἠξεύρητε, παιδία μου, ὅτι ἡ κώμη αὐτὴ κατωκλήθη πρὸ 250 περίπου ἐτῶν βαθμηδὸν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν πλησίον χωρίων, οἱ ὁποιοὶ φεύγοντες τὴν λύσσαν τῶν Τουρκαλθανῶν κατέφυγον εἰς τὸ ὄρος αὐτό, ὅπου εὔρον ἄσυλον. Καὶ ἕως εἰς ἓνα μὲν καιρὸν δὲν εἶχον ὄψει κανὲν ὄνομα εἰς τὴν ἀποικίαν ταύτην· ἀφοῦ ὁμως θηριώδης τις Τοῦρκος, Σούλης τὸ ὄνομα, φθονήσας τὴν ἐλευθερίαν των ἠθέλησε νὰ τοὺς ὑποτάξῃ, καὶ ἐφονεύθη εἰς τὴν κατ' αὐτῶν γενομένην μάχην, ἔκτοτε πρὸς μνήμην τῆς νίκης ὠνόμασαν οἱ κάτοικοι καὶ τὸ ὄρος καὶ τὴν κώμην Σοῦλι. Τὸ Σοῦλι τοῦτο, εἶναι περίφημον εἰς τὴν

νέαν ιστορίαν μας, διότι οί ἄνδραιοί κάτοικοί του Σουλιῶται ἔδειξαν τεράστια ἀνδραγαθήματα εἰς πολλοὺς κατὰ τῶν Τούρκων πολέμους, καὶ μάλιστα κατὰ τοῦ τυράννου τῆς Ἡπείρου Ἀλῆ Πασᾶ καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ἀνέφερον ἐν συντομίᾳ περὶ τῆς τοποθεσίας καὶ τῆς καταγωγῆς του.

Τώρα θὰ σᾶς ἀναφέρω τὴν ἀκόλουθον ιστορίαν τριῶν παιδῶν Σουλιωτῶν, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐννοήσητε, ὅτι ἀφοῦ τὰ ἀδύνατα παιδιά περιφρόνησαν τὸν θάνατον μὲ τόσην ἀταραξίαν, οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες ἔπραξαν βεβαίως τοιαῦτα κατορθώματα, ὥστε τὸ ὄνομά των ἔμεινεν ἀθάνατον.

Οἱ στρατιῶται τοῦ περιβοήτου Ἀλῆ Πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων κυριεύσαντες κατὰ τὸ 1822 τὸ Σούλι, παρέδωκαν ὅσους συνέλαβον αἰχμαλώτους εἰς φρικώδη βασανιστήρια, τὰ ὁποία διήρκεσαν ὀκτῶ ὀλοκλήρους ἡμέρας, καὶ βαλόντες πῦρ εἰς ὅλα τὰ χωρία τοῦ τόπου, ἀπετέφρωσαν αὐτά. Ἐπειτα οἱ βάρβαροι κουρασθέντες μὲν, ἀλλὰ μὴ χορτασθέντες ἀπὸ τοῦ νὰ σφάζωσιν, ἔφερον τοὺς ἀπομείναντας ἐκ τῶν κατοίκων εἰς τὰ Ἰωάννινα, ὅπου οἱ φόνοι ἤρξαντο ἐκ νέου ἐν μέσῳ θριαμβευτικῶν ἐορτῶν, μετὰ παντὸς εἴδους σκληρότητος.

Ἐν τούτοις οὔτε ὑποσχέσεις, οὔτε ἀπειλαί, οὔτε βασανιστήρια ἠδυνήθησαν νὰ πείσωσιν οὐδένα τῶν δυστυχῶν Σουλιωτῶν διὰ ν' ἀρνηθῶσι τὴν θρησκίαν των, τὸ μόνον μέσον τῆς σωτηρίας των· ἀλλ' ἔμμενον ἀδιάσειστοι εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων των, καὶ ἐξέπνεον ὑπὸ τὰ σκληρότερα μαρτύρια ἐπικαλούμενοι τὸν ἀληθινόν Θεόν.

Τὸ δὲ συγκινητικώτερον πάντων ὑπῆρξε τὸ μαρτύριον τριῶν παιδῶν, ἀξιοθαυμάστων κατὰ τὴν ἀγαθότητα· ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν ἀξιολόγων τούτων παιδῶν ἦτο δεκα-

τεσσάρων ἐτῶν, ἡ δὲ ἀδελφή του ἕνδεκα, ἡ ὁποία ἔτρεξεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, κρατοῦσα ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν μικρότερον αὐτῆς ἀδελφόν. Γαλήνη οὐράνιος ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν προωρισμένων εἰς αἰώνιαν δόξαν τούτων παιδῶν, ἅτινα ὠδηγοῦντο εἰς τὰ βασανιστήρια ὑπὸ πλῆθους παραφρόνων δερβισῶν.

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἡ κόρη ἐγονυπέτησεν ὑψώσασα τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ παρευθὺς ἡ κεφαλὴ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ τῆς κοπεῖσα ἀπὸ τὴν σπάθην τοῦ δημίου ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς· καὶ ἐνῶ ὁ πρωτότοκος ἠγωνίζετο ἐναντίον ἄρκτου, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀπολύσει κατ' αὐτοῦ, αὐτὴ μόνον τοὺς ἀξιοθαυμάστους τούτους λόγους ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ στόματός τῆς· « Θεὲ τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκιρμῶν, Παναγία Παρθένε, εὐσπλαγχίσθητε τοὺς ἀδελφούς μου! Φιλάνθρωπε Ἰησοῦ Χριστέ, σῶσον τὰ δυστυχῆ σου τέκνα. » Ἀφοῦ δὲ εἶπε τὰς λέξεις ταύτας τὸ ἄγνόν ἐκεῖνο θυμα, ἀμέσως κτυπηθὲν ἀπὸ τὸ θανατηφόρον τοῦ δημίου κτύπημα, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ῥόδον ἀποκοπὴν ἀπὸ τὸ στέλεχος του, καὶ οἱ ἄγγελοι παραλαβόντες ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις τὰς ψυχὰς τῶν μακαρίων τούτων πλασμάτων, ἔφερον εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου.

Φ. Θ. Λ.

ΠΕΡΙ ΣΚΥΛΟΙ.

Καὶ ἄλλοτε σᾶς ἀνέφερον περὶ τοῦ ζώου τούτου· τώρα δὲ θέλω σᾶς λαλήσει γενικώτερον περὶ τῆς φυσικῆς του ιστορίας.

Ἐξ ὅλων τῶν κατοικιδίων ζώων ὁ σκύλος εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ νοημονέστερος, ὁ πιστότερος, ὁ εὐπειθέστερος

καὶ ὁ μᾶλλον ἀφωσιωμένος φίλος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Φίλους καὶ ἐχθροὺς θεωρεῖ τοὺς ἰδίους ἐχθροὺς καὶ φίλους τοῦ κυρίου του, διὰ δὲ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους ἀδιαφορεῖ. Ἡ δὲ πρὸς τὸν κύριόν του ἀγάπη εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε φαίνεται, ὅτι λησμονεῖ πᾶσαν ἐπίπληξιν ἢ τιμωρίαν, καὶ ἐπανερχεται πρὸς αὐτὸν διὰ τὸ γλύψῃ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ὠπεύσῃ, θέλων διὰ τῆς ταπεινότητός του ταύτης καὶ τῆς γλυκύτητός του νὰ καταπραύνη τὸν θυμὸν τοῦ εὐεργέτου του καὶ νὰ δείξῃ, ὅτι μόνον τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην εὐεργεσίαν ἐνθυμεῖται.

ΑΙΚ

Διάφορα εἶναι τὰ εἶδη τῶν σκύλων, διακρινόμενα ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς χαρακτήρας των, δηλαδή ἀπὸ τὸ ἀνάστημα, ἀπὸ τὰ μαλλία καὶ ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς νοημοσύνης· ὡς π. χ. ὁ ποιμενικὸς σκύλος, ὁ ὁποῖος προφυλάττει τὰ πρόβατα τοῦ ποιμένου ἀπὸ τὴν λύσσαν τῶν λύκων· ὁ οὐλόθριξ κύων ἢ σγουραμάλλης, τοῦ ὁποίου ἡ πίστις καὶ ἡ ἀφωσίωσις εἶναι τοσαύτη, ὥστε ἔχομεν παραδείγματα, ὅτι καὶ ἀπὸ πνιγμὸν ἔσωσαν τοὺς κυρί-

ους των· ὁ κυνηγετικὸς κύων, ὅστις βοηθεῖ τὸν κυνήγῳ εἰς τὸ ν' ἀνακαλύπτῃ τὰ πτηνά, καὶ συλλαμβάνει αὐτὰ φονευόμενα ὑπὸ τοῦ κυρίου του· τοιοῦτου εἶδους κύων εἶναι καὶ ὁ λεγόμενος λαγωνικόν, ὅστις συλλαμβάνει τοὺς λαγούς· ὁ μολοσσὸς κύων, ἀξιοσημείωτος διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἀναστήματός του· ὁ οἰκοφύλαξ κύων, ὅστις προφυλάττει τὴν οἰκίαν ἀπὸ τοὺς κακούργους, καὶ ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν ἐλαγίστην ἐπιβουλήν κατὰ τοῦ κυρίου του. Περὶ τῆς πίστεως τοῦ εἶδους τούτου τῶν σκύλων πολλὰ διγνᾶται τις ν' ἀναφέρῃ, ἀλλὰ περιοριζόμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸ ἀκόλουθον συμβάν. Εἷς κακούργος εἶχε κρυβῆ ὑποκάτω τῆς κλίνης ἀνθρώπου τινὸς ἔχοντος τοιοῦτον σκύλον· τὸ δὲ ἑσπέρας, ὅτε ὁ κύριος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔμελλε νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ σκύλος, ὅστις ἠκολούθει αὐτὸν πάντοτε, ἀνεκάλυψε διὰ τῆς ὀσφρήσεως τὸν κακούργον, καὶ οὕτως ἔσωσεν ἀπὸ τὸν προφανῆ κίνδυνον τὸν κύριόν του.

Εἶναι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ εἶδη σκύλων, τὰ ὁποῖα χάριν συντομίας δὲν ἀναφέρομεν ἐνταῦθα.

Ὁ σκύλος δὲν ζῆ περισσότερον τῶν εἰκοσιν ἐτῶν, καὶ τὸ ἀνάστημά του μεγαλώνει μέχρι τῶν δύο ἐτῶν· εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ κλίματα· ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμερικὴν δὲν ὑπῆρχε τὸ ζῶον τοῦτο, καὶ τὸ ἔφερον ἐκεῖ οἱ ἄποικοι Εὐρωπαῖοι.

Ὁ σκύλος ὑπόκειται εἰς τρομερὰν ἀρρώστίαν, τὴν λύσσαν, ἢ ὁποῖα γεννᾶται εἰς αὐτὸν αὐτομάτως, ἢ ἀπὸ τὸ δάγκμα ἄλλων σκύλων λυσσῶντων, καὶ ἢ ὁποῖα μεταδίδεται διὰ τοῦ δαγκάματος εἰς πολλὰ ἄλλα ζῶα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Λέγουσι δέ, ὅτι τὸ θέρος, ὅταν ὁ καύσων ᾗναι ὑπερβολικὸς, λυσσᾷ δι' ἔλλειψιν ὕδατος.

Ὁ δαγκασθεὶς ἀπὸ τὸν λυσσῶντα σκύλον δύναται νὰ προλάβῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνιάτου ταύτης νόσου διὰ τῆς καυτηριάσεως τῆς πληγῆς διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου, ἀφοῦ πρῶτον προστριβῇ ἡ πληγὴ μέχρις οὗ αἱματώσει, καὶ ἀφαιρηθῇ τοιοῦτοτρόπως ἐκεῖθεν ὁ σίελος τοῦ λυσσῶντος σκύλου. Διὰ νὰ ἐννοήσητε δέ, ὦ παῖδες, ὅτι καὶ τὰ ἄλογα ζῶα δύνανται νὰ συνεννοῶνται μεταξύ των, σὰς ἀναφέρω τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον διηγεῖται περίφημός τις συγγραφεὺς εἰς τὴν φυσικὴν τοῦ ἱστορίαν.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν ἓνα κυνηγετικὸν σκύλον, τὸν ὁποῖον ἔφερε μαζύ του μίαν ἡμέραν εἰς τὰ κρεωπωλεῖα· ἐκεῖ ὁμοῦς εἶς ἕτερος μικρὸς καὶ αὐθάδης σκύλος ἐνὸς κρεωπώλου ὠρμησε κατὰ τοῦ ξένου, διὰ νὰ τὸν φιλοδωρήσῃ μὲ μερικαῖς δαγκαματῖαις· καὶ ἂν μὲν ἀπέφυγε διὰ τῆς φυγῆς ὄλας, ὅσας εἶχε σκοπὸν νὰ τὸν φιλεύσῃ, τοῦ ἔδωκεν ὁμοῦς μερικὰς πρὸς ἐνθύμησιν. Ὁ κύριός του ἐζήτησε πάλιν νὰ τὸν περάσῃ ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέστρεψεν ὀπίσω καὶ ἐκρύβη εἰς τὴν οἰκίαν. Τέλος πάντων ὁ κύριός του διὰ συριγμάτων καὶ μὲ πολὺν κόπον κατῴρθωσε νὰ τὸν ἐκβάλῃ ἐκεῖθεν, ὅπου ἐχώθη.

Ὁ πονηρὸς ὁμοῦς καὶ ἐκδικητικὸς οὗτος σκύλος, λαβῶν ἕτερον μεγαλόσωμον σκύλον τρέχει πρὸς τὸ κρεωπωλεῖον φαιδρός· ὅτε δὲ ἐφθασαν ἐκεῖ πλησίον, ὁ κυνηγετικὸς προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐμπρός, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἄλλου, καὶ εὐθύς σταθέντες ὁ εἶς κατὰ πρόσωπον τοῦ ἄλλου ἐφάνησαν ὡς ἐὰν ἐσυλλογίζοντο κατὶ τι. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ ὁ σκύλος τοῦ κρεωπώλου βλέπων πάλιν τὸν φιλοξενηθέντα φίλον του, ὄρμαῖ κατ' αὐτοῦ ἐκ νέου· ἀλλὰ τὴν φοράν ταύτην ἐπέτυχεν ὀλιγώτερον παρὰ τὴν πρώτην· διότι εὐθύς ἀφοῦ εἶδε τὸν ἐπικίνδυνον τοῦτον

ἐχθρὸν ὁ κυνηγετικὸς σκύλος, ἐκρύβη τάχιστα ὀπισθεν τοῦ φίλου σκύλου, ὅστις ἐπιπεσὼν συνέλαβε καὶ κατεχύλισεν εἰς τὸν βόρβορον τὸν τολμηρὸν ἐκεῖνον σκύλακα. Ὁ δὲ κυνηγετικὸς δεικνύων τὴν εὐχαρίστησίν του διὰ γαυγισμάτων, ἐπανήλθεν εἰς τὰ ἴδια μετὰ τοῦ γενναίου φίλου του, μετὰ τοῦ ὁποῖου βεβαίως εἶχε προσχεδιάσει τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐκδικήσεως. Ἐννοεῖται ὅτι τὴν ἐκδικησιν ταύτην, ἂν καὶ ἀστείαν, δὲν πρέπει οἱ μικροὶ ἡμῶν ἀναγνώσται νὰ μιμηθῶσιν.

Η ΙΝΔΙΑΝΝΑ ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ.

Ὅτε σὰς ἐλάλησα περὶ κροκοδείλου, ὦ φίλοι παῖδες, ὑπεσχέθην νὰ σὰς διηγηθῶ ἐν συμβεβηκόσ, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν εἰς τὸν ποταμὸν τὸν ὀνομαζόμενον Μαγδαλίνον, καὶ κείμενον εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, μεταξύ ἐνὸς κροκοδείλου καὶ μιᾶς Ἰνδιάννας. Ἴδου λοιπὸν ἐκπληρῶν τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἀρχίζω τὴν διήγησιν ταύτην· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἀρκετὰ θλιβερά, πρέπει νὰ ἔχητε καὶ ὀλίγον θάρρος.

Μίαν ἡμέραν ἡ Ἰνδιάννα ἔλαβε τὰ βούχά της καὶ ὑπῆγε πλησίον τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ τὰ πλύνῃ ἐπὶ μιᾶς ὀμαλῆς πέτρας· τὸ δὲ ἐξαετὲς θυγάτριόν της, τὸ ὁποῖον ἦτο πολλὰ ἐξυπνον καὶ ἠγαπᾶτο φιλοστόργως ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, τὴν παρακολούθησε μὲ δέμα πανικῶν εἰς τὸν ποταμὸν. Φθάσασα εἰς τὸν προσδιωρισμένον τόπον ἐγέμισε τοὺς κάδδους νερόν, καὶ ἤρχισε τὴν ἐργασίαν της. Τὸ κοράσιον, μὴ ἔχον τί νὰ κάμῃ, ἀνέβη εἰς ἓν πολλὰ πλησίον τοῦ ποταμοῦ δένδρον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Ἰνδικὴ ἀπίδεα, καὶ ἐσύναζε τινὰς ἐκ τῶν ἀφθόνων καρπῶν τοῦ δένδρου. Ἐξαφνα ἡ Ἰνδιάννα ἐνῶ εἰργάζετο, τρομερὰ κραυγὴ καὶ κρότος σώματος πεσόντος εἰς τὸ ὕδωρ κατέπληξε τὰς ἀκοάς της· στρέφει τὴν κεφαλὴν της καὶ βλέπει, ὅτι ἡ θυγάτηρ της εἶχε βυθισθῆ εἰς τὸν ποτα-

μὲν, ὀλίγα βήματα μακρὰν αὐτῆς, καὶ συγχρόνως, πρὸς ἐπαύξεισιν τοῦ δυστυχήματος, τρομερὸς κροκόδειλος ἤρχετο μὲ πολλὴν ὄρμην πρὸς τὸ μέρος τοῦ καταποντισθέντος τέκνου. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἔντρομος ἀφίνει τὰ βροῦχα, τρέχει πρὸς τὴν ὄχθην, καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῆ κίνδυνον εἰσπηδᾷ εἰς τὸν ποταμὸν χωθεῖσα μέχρι τοῦ λαιμοῦ. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ κοράσιον ἀναφαίνεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ ἀναμφιβόλως ἤθελε τὸ σώσει ἀπὸ τὸν πνιγμὸν, εἰάν ὁ κροκόδειλος, ὅστις προφθάσας τότε τὸ δυστυχὲς κοράσιον, δὲν ἔκοπτε τοὺς πόδας του δι' ἐνὸς μόνου δαγκάματος. Τὸ ἀξιολύπητον τοῦτο κοράσιον ἐξέβαλε πάλιν κραυγὴν, ἀλλ' αὐτὴ ἦτο ἡ τελευταία· διότι, ὅτε ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐξέφερε τὸ ἀκρωτηριασμένον σῶμά του εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, δὲν ἔζη πλέον.

Ἡ ἀξία οἴκτου ἐκείνη μήτηρ προσηλωμένη εἰς τὴν θεωρίαν τῶν παραζώντων ἀκόμη λειψάνων τοῦ σώματος, ἔμεινεν ἐπὶ ὀλίγον ἀκίνητος, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔσκυπτε καὶ ἐφίλει τὰ ψυχρὰ καὶ ὠχρὰ χεῖλη τοῦ τέκνου τῆς. Ἐν τούτοις δὲν ἔκλαιε, διότι ἦτο Ἰνδιάννα, καὶ αἱ γυναῖκες τῆς φυλῆς ταύτης δὲν ἔχουσι τὰς ἀδυναμίας τῶν λευκῶν γυναικῶν· ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἡ ἀγωνία τῆς ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε ἐμπόδιζον τὰ δάκρυα νὰ ρέυσωσιν ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦς. Οὔτε ἐκραύγαζε δέ, οὔτε ἐζήτηι βοήθειαν. Καὶ εἰς τί ἤθελον τῆς χρησιμεύσει ταῦτα; Ἦτο πολὺ ἄργά, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην δὲν ἦτο κανεὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ, ὁ δὲ σύζυγός τῆς ἔλειπε πολὺ μακρὰν. Ἀφοῦ ἐσῆκωσε τὰ βλέμματά τῆς ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ τέκνου τῆς, προσήλωσε ταῦτα εἰς τὴν θλιβερὰν ἐπιφάνειαν τῶν ὕδατων. Τὸ δὲ τρομερὸν ἔρπετόν ἐκολύμβη ὑπὸ τὰς σκιάς τῶν παρὰ τὴν ὄχθην ἀπίδων, ζητοῦν καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ σώματος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀπέκοψε καὶ κατέπιε τοὺς πόδας.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς δυστυχοῦς μητρὸς ἡ ἐλπίς τῆς ἐκδικήσεως ἐμιγνύετο μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀπελπισίας. Αἰφνης μία ἰδέα ἐπῆλθεν εἰς τὸν νῦν τῆς· λαμβάνει τολμηρὰν ἀπόφασιν, ἀνασκιρτᾷ, σηκώνεται, βίπτει βλέμμα λύπης ἐπὶ τοῦ τέκνου τῆς, βλέμμα

μίσους ἐπὶ τοῦ κροκόδειλου, καὶ τρέχει πρὸς τὴν κατοικίαν τῆς, ὅσον ἠδύνατο ταχύτερα.

Μετ' ὀλίγον ἐπανέρχεται φέρουσα μακρὰν λόγχην· ἦτο δὲ αὐτὴ λόγχη κυνηγετικὴ τοῦ ἀνδρός τῆς, ἐπικίνδυνον ὄπλον, τὸ ὁποῖον πολλάκις τοῦ ἐχρησίμευσε κατὰ τῶν τίγρεων τῆς Βρασιλίας καὶ τῶν ἄλλων θηρίων τοῦ δάσου. Ἐφερε δὲ καὶ ἄλλα πράγματα· οἶον λωρίον μολυβδωμένον εἰς τὰ ἄκρα, τὸ ὁποῖον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ὀνομάζουσι *λάσον*, πολλὰ σχοινία, καὶ δύο μαχαίρια Ἰσπανικά.

Φθάσασα εἰς τὴν ὄχθην ἐβρίψε βλέμμα ἀνήσυχον εἰς τὸν ποταμόν. Ἴδουσα δὲ τὸν κροκόδειλον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἔμεινεν ἐπὶ ὀλίγον ἀκίνητος, ὡς εἰάν ἐμελέτα τὸ σχέδιον τῆς προσβολῆς.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε, καὶ σκύψασα ἔχωσε τὴν λόγχην εἰς τὸ ἐναπομείναν λειψάνον τοῦ τέκνου τῆς· καὶ ἦτο μὲν τοῦτο τρομερὸν πρᾶγμα τῶντι, ἀλλ' ἡ διακαὴς ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως ὑπερηνίκα τὸ αἰσθημα τῆς μητρικῆς φιλοστοργίας. Κατόπιν ἤραξε τὸν περασμένον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος σίδηρον τῆς λόγχης καὶ κατακόκκινον ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ θυγατρίου τῆς, καὶ ἐπ' αὐτοῦ διευθέτησε τὰ δύο μαχαίρια οὕτω πῶς, ὥστε ἐσχημάτισεν αὐτάως ἀκίδας βέλους, ἔπειτα δὲ τὰ ἔδεσε δυνατὰ μὲ τὰ σχοινία· τούτου γενομένου ἔσπρωξε τὸ πτώμα πολλὰ πλησίον εἰς τὰς λεπίδας τῶν μαχαίριων, ἔδεσε τὸ λωρίον εἰς τὴν λαβὴν τῆς λόγχης, καὶ ἤξεύρουσα, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς δυνάμεως τόσοσιν τερατώδους ζώου, προσέδεσε τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ σχοινίου εἰς τὸν κορμὸν χονδρῶ τινος δένδρου.

Ἀφοῦ ἤτοιμασε ταῦτα πάντα, ἐβρίψεν εἰς τὸ ὕδωρ τὸ διατρυπημένον ὑπὸ τῆς λόγχης καὶ τῶν μαχαίριων σῶμα· ἔπειτα λαβοῦσα τὸ λωρίον εἰς χεῖρας, ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν θάμνων καὶ περιέμεινεν ἐν σιωπῇ· ἀλλὰ δὲν ἤργησε νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σχεδίου τῆς. Διότι ὁ κροκόδειλος διψῶν ἀπὸ αἵμα, εὐθὺς ἀφοῦ εἶδε τὸ δόλωμα, ὤρμησεν ἐπ' αὐτοῦ, τὸ ἤρασεν καὶ τὸ κατεβρόχθισε διὰ μιᾶς. Ἡ δὲ γυνὴ μένουσα ἀκίνητος ἐπρόσμενε τὴν κατάλληλον διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ὤραν.

Οἱ κροκόδειλοι δὲν συνειθίζουσι νὰ ματώσι τὴν τροφήν, διότι ὁ σχηματισμὸς τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀδόντων αὐτῶν τοὺς ἐμποδίζει εἰς τοῦτο· ἀφοῦ ἀρπάξωσι τὴν βορὰν τῶν εὐθὺς τὴν καταβροχθίζουσιν ὅθεν ἐν ἀκαρεὶ τὸ σῶμα τοῦ κορασίου ἐγένετο ἄφαντον εἰς τὸν μέγαν στόμαχον τοῦ κροκοδείλου. Ἴδου δὲ καιρὸς διὰ νὰ ἐνεργήσῃ ἡ Ἰνδιάννα· λοιπὸν ἀνορθωθείσα δι' ἐνὸς μόνου πηδήματος, διέσεισε βιαίως τὸ λωρίον. Τρομερὰ κραυγὴ τῆς ἀνήγγειλεν, ὅτι, ἐπέτυχεν ὁ σκοπὸς τῆς· διότι αἱ λεπίδες θεθείσαι ὅπως προείπομεν, ἐνήγγησαν καταλλήλως, καὶ ὁ κροκόδειλος συνελήφθη.

Τὸ τέρας αἰσθανόμενον τὸν σίδηρον χωνόμενον εἰς τὰ ἐντόσθια του, ἐβυθίσθη εἰς τὸ ὕδωρ, ἔπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ παρεδέρνετο εἰς τὸ ἀναπηδῶν ὕδωρ, ἐκβάλλον τρομεροὺς μηκυθμούς. Τὸ αἷμα ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στόματος καὶ τῶν βύθωνων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐδοκίμαζε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τὸ λωρίον τὸν ἐκράτει αἰχμάλωτον. Διὰ νὰ ὑπερικήσῃ δὲ τὸ ἐμπόδιον τοῦτο, ἔδιδε τόσοσ δυνατοὺς τινγκμούς, ὥστε τὸ δένδρον ἐσειέτο πρὸ ῥίζιον. Τὸ θηρίον ἐπάλαυσε πολλὴν ὥραν τοιουτοτρόπως, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ δυνάμεις του ἐξησθένουν περισσότερο, ἕως οὗ τέλος ἔμεινεν ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν ἡ Ἰνδιάννα, καθημένη εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἐθεώρει ἐν σιωπῇ τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἄρπαγος τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ ἡ εὐμετάβλητος φυσιογνωμία τῆς ἐξέφραξε ποτὲ μὲν βαθύτατον πόνον ἐκ τῆς μητρικῆς στοργῆς, ποτὲ δὲ σκληρὰν χαρὰν προσελθοῦσαν ἀπὸ χροτασμὸν ἐκδικήσεως.

ΧΡΗΣΤΟΤΗΣ ΕΠΤΑΕΤΟΥΣ ΠΑΙΔΙΟΥ.

Χωρικός τις ὀνομαζόμενος Ἰακώβος ἐχρεώσται εἰς τινα γείτονά του χρήματα, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἐπρότεινεν εἰς αὐτὸν νὰ τοῦ δώσῃ τὰς ὄρνιθάς του· τὸ ὅποιον καὶ παρεδέχθη ὁ δανειστής του.

Αἱ ὄρνιθες λοιπὸν ἐστάλησαν εἰς τὴν οἰκίαν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὰς εἶχον δέσει, τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ' ἐπέστρεψαν εἰς τὴν φωλεάν τῶν διὰ νὰ γεννήσωσι κατὰ τὸ σύνηθες.

Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰακώβου, ὀνόματι Φίλιππος, παιδίον τὸ πολὺ ἐπταετὸς τὴν ἡλικίαν, ἦτο μόνος του εἰς τὴν οἰκίαν, ὅτε ἐπέστρεψαν αἱ ὄρνιθες. Ἀκούσας δὲ ταύτας, ὅτε ἐκακάρizon ἐνόησεν, ὅτι ἐγέννησαν, καὶ τρέξας παρευθὺς εἰς τὴν φωλεάν, ἐσκάλισε καὶ ἀνεῦρε τὰ αὐγά.

« Ἄ! ἄ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἰδοὺ αὐγά τὰ ὅποια ἀγαπῶ τόσοσ πολὺ· ἡ μήτηρ μου θὰ εὐχαριστηθῇ, ὅταν ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν οἰκίαν ἴδῃ αὐτά· θὰ τὰ ψήσῃ καὶ θὰ τὰ φάγωμεν. Ἐν τούτοις σκεφθεὶς ὀλίγον, εἶπε· ἐμπορῶ ἄρά γε νὰ κρατήσω τὰ αὐγά ταῦτα; Δὲν ἀνήκουσι καὶ ταῦτα εἰς τὸν γείτονά μας καθὼς καὶ αἱ ὄρνιθες; Προχθὲς ἔμαθον εἰς τὸ σχολεῖον, ὅτι πρέπει ν' ἀποδίδωμεν τὸ ξένον πρᾶγμα εἰς τὸν ἰδιοκτήτην του. Ἄς μὴ προσμείνω λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψωσιν οἱ γονεῖς μου, καὶ ἄς φέρω τὰ αὐγά εἰς ἐκεῖνον εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκουσι. »

Τῶνόντι τρέξας παρευθὺς ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ γείτονος·

« Ἴδου, εἶπεν εἰς αὐτὸν εἰσερχόμενος ὁ παῖς, σοῦ φέρω τὰ αὐγά, τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου ἐγέννησαν αἱ ὄρνιθές σου εἰς τὴν φωλεάν μας.

— Καὶ ποῖος σὲ ἐστελεε νὰ μοῦ τὰ φέρῃς ἐδῶ; ἤρωτησεν ὁ γείτων.

— Κανεῖς.

— Πῶς! μοῦ φέρεις τὰ αὐγά ταῦτα χωρὶς νὰ σὲ παραγγείλῃ κανεῖς;

— Ναί, βέβαια· διότι ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ μου δὲν εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν· κάμνω ὅ,τι ἤθελον μοῦ εἶπει νὰ κάμω, εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Καὶ διατί δὲν ἐπρόσμεινας νὰ ἐπιστρέψωσι;

— Διότι δὲν θὰ ἐπιστρέψωσιν ἕως τὸ μεσημέρι· καὶ ἀπὸ τώρα ἕως τότε, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ κρατῶ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἤξεύρω ὅτι εἶναι ἰδικόν σας. »

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

« Πρακτικῆς Ἠθικῆς Ἱστορίδια » ἐρανισθέντα μὲν τὸ πρῶτον καὶ μεταφρασθέντα ἐν Σμύρῃ, νῦν δὲ τὸ δεύτερον μετατυπούμενα ὑπὸ Ἀγάπης Γ. Δαμπίση (μετὰ κλείστων προσθηκῶν.)

Τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον πονημάτιον ἀναγνόντες εὐρομεν ἴαν κατάλληλον ὡς ἀναγνωστικὸν βιβλίον τῶν παιδῶν, καὶ πρίζον μεγίστης ἠθικῆς ὠφελείας, ἕνεκα τῆς ἐκλογῆς τῆς ἐν αὐτῷ ὕλης. Ὅθεν συνιστῶμεν τὸ βιβλίδιον εἰς τὰς οἰκογενείας, καὶ συγχάροντες τὴν πονήσαν διὰ τοῦτο νεάνιδα, εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν μέζονα αὐτῆς ἔργα.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκόρραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ἡ κλησις τοῦ Ἀβραάμ (συνέχεια καὶ τέλος). — 2. Μαρτύριον τῶν τριῶν παιδῶν Σουλιωτῶν. — 3. Περὶ σκύλου μετὰ εἰκονογραφίας. — 4. Ἡ Ἰνδιάννα μήτηρ καὶ ὁ Κροκόδειλος. — 5. Χρηστότης ἑπταετοῦς παιδός. — 6. Εἰδοποιήσις.
